

det rigtigt at have en højere Beskatning paa Spiritus, idet jeg mener, at jo højere Skatten paa Spiritus er, desto mindre drikkes der. Jeg synes altsaa, det er mærkeligt, at man sætter Fingeren just paa dette Punkt. Men nok om dette! Spiritusbeskatningen fordobledes altsaa paa det nærmeste fra 1918—19 til 1919—20, og det var netop i den Tid, da de Herrer havde Ledelsen i dansk Politik; Ølskatten gik i samme Tid op fra 13 Millioner til 21 Millioner og Cigar- og Cigarettskatten fra 14 til 25 Mill. Kr. I 1922—23 viser Statsregnskabet, at den har været 15,9 Millioner; den ligger altsaa 9 Mill. Kr. under, hvad den var i 1919—20. Jeg er kommet til det Resultat, at Oppositionens Stilling minder i høj Grad om Historien om Faderen og Sønnen og Æslet: Hvad man end gør, er det galt, medens det var godt gjort, naar der fra den tidligere Oppositions Side gjordes ganske det samme, naar de, der nu udgør Oppositionen, tidligere fik 90 Mill. Kr. mere ind paa Told- og Forbrugsskatterne, saa glædede man sig derover, thi det gav jo Balance. Men naar nu den højtærede Finansminister udtaler, at der dog er sket det glædelige, at de indirekte Skatter er steget lidt, saa siger man fra samme Side, at det er noget, der ødelægger Erhvervslivet og ødelægger vor Krone, medens det den Gang var noget, der var godt. Dette er, synes jeg, en mærkelig Kritik, naar man ser tilbage paa, hvordan der tidligere har været regeret.

Men disse høje Skatter — hvad enten det nu er 380 Mill. Kr., eller det er 575 Mill. Kr., som det var i 1919—20 — indeholder jo en stærk Opfordring til os om at spare og indskrænke vore Krav. Det vil være nødvendigt, hvis vi skal naa Balance. Jeg vil da ogsaa i denne Forbindelse udtale min Anerkendelse af den Flid, som Finansloven bærer Præg af at Ministeriet har udvist for at holde Udgifterne saa langt nede, som sket er. Der er jo Nedsættelser paa de allerfleste Budgetter. Indenrigsministeren danner dog en Undtagelse her, men jeg maa straks sige, at selv om hans Budget er steget fra 69 til 82 Millioner, er denne Stigning jo netop en Følge af den Revision af de sociale Love, som har fundet Sted, og ogsaa her taler Finansloven et tydeligt Sprog om, at al Tale om Klassehad og Overklassepolitik er fuldkommen hen i Vejret, idet Finanslovsforslaget er et Vidnesbyrd om det stik modsatte. Der er saaledes en Stigning paa Finansloven af Udgifterne

til Sygekasser, Enker, alderdomsunderstøttede og Invalidere paa et Beløb af 15½ Mill. Kr. Til Gengæld er Udgifterne til Arbejdsløshedskasserne 4,2 Mill. Kr. mindre. Endvidere er der en Merudgift til Tilskud til kommunale Arbejder af 2 Mill. Kr. Af de 82,8 Mill. Kr., som Udgifterne paa Indenrigsministerens Budget udgør, falder de 62,7 Mill. Kr. paa Forsikring og Forsørgelse af ubemidlede og 12 Mill. Kr. paa Tilskud til kommunale Arbejder, altsaa i alt 75 Mill. Kr. paa disse to Poster: sociale Udgifter og Udgifter til Afbødning af Arbejdsløshed. Hvis jeg dertil vil lægge adskillige Udgifter, som har mere eller mindre socialt Præg — og det er ikke nær alle de Udgifter af denne Art paa Finansloven, som jeg medtager, jeg tager blot nogle enkelte — nemlig Udgifter til Statens Forsorg for døvstumme, blinde og vanføre 4,3 Mill. Kr., Udgifter til den offentlige Børneforsorg, 3,8 Mill. Kr., Udgifter til det almindelige Folkeskolevæsen 31,8 Mill. Kr., Tilskud til Folkehøjskoler, Landbrugsskoler og lignende 1,38 Mill. Kr., og dertil lægger Udlaan til Oprettelse af Husmandsbrug, 6½ Mill. Kr., naar jeg op til et Beløb af 125 Mill. Kr. alene til de Udgifter, jeg her har nævnt. Hvis man vil se paa tidligere Statsregnskaber, f. Eks. det for Aaret 1913—14, vil man se, at den samlede Udgift paa Statsregnskabet for det Aar var 123 Mill. Kr.

Man vil deraf se, hvilken enorm Stigning der er foregaaet i disse sociale Udgifter, idet deres Beløb paa det foreliggende Finanslovsforslag overstiger hele Udgiftsbeløbet paa Statsregnskabet for 1913—14. Hvordan jeg end vender og drejer dette, forekommer det mig, at der skal et meget stærkt Bryst til at paastaa, at der her er ført Overklassepolitik, eller at den Politik, der er ført, bærer Præget af Klassehad. Derfor tvivler jeg heller ikke om, at „Social-Demokraten“ i Morgen vil glæde mig ved at oplyse om, at den nævnte Artikels Indhold beroede paa en Fejltagelse, thi den Betegnelse, de Herrer har givet denne Politik, er fuldkommen forkert.

Jeg mener, man har Ret til at sige, at det Finanslovsforslag som er forelagt os, bærer i høj Grad Præg af at være et socialt Finanslovsforslag, og det skal siges. Jeg anker ingenlunde over de sociale Udgifter, der findes derpaa, men jeg anker over og vil protestere mod den Maade, hvorpaa man karakteriserer dette Finanslovsforslag og det Finansstyre, som